

KLAIPĖDOS UNIVERSITETAS
LIETUVIŲ KALBOS INSTITUTAS
LIETUVOS ISTORIJOS INSTITUTAS
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT CHICAGO
VILNIAUS UNIVERSITETAS
VILNIAUS UNIVERSITETO ŠIAULIŲ AKADEMIJA
VYTAUTO DIDŽIOJO UNIVERSITETAS

ARCHIVUM *Lithuanicum* 26

LIETUVOS ISTORIJOS INSTITUTAS
VILNIUS 2024

Redaktorių kolegija / Editorial Board:

PROF. HABIL. DR. *Giedrius Subačius* (filologija / philology),
(vyriausiasis redaktorius / editor),
UNIVERSITY OF ILLINOIS AT CHICAGO,
LIETUVOS ISTORIJOS INSTITUTAS, VILNIUS

DR. *Birutė Triškaitė* (filologija / philology),
(vyriausiojo redaktoriaus pavaduotoja / associate editor),
LIETUVIŲ KALBOS INSTITUTAS, VILNIUS

HABIL. DR. *Ona Aleknavičienė* (filologija / philology),
LIETUVIŲ KALBOS INSTITUTAS, VILNIUS

PROF. HABIL. DR. *Roma Bončkutė* (filologija / philology),
KLAIPĖDOS UNIVERSITETAS

PROF. DR. *Pietro U. Dini* (kalbotyra / linguistics),
UNIVERSITÀ DI PISA

PROF. HABIL. DR. *Jolanta Gelumbeckaitė* (kalbotyra / linguistics),
JOHANN WOLFGANG GOETHE-UNIVERSITÄT FRANKFURT AM MAIN

DR. *Reda Griškaitė* (istorija / history),
LIETUVOS ISTORIJOS INSTITUTAS, VILNIUS

DOC. DR. *Birutė Kabašinskaitė* (filologija / philology),
VILNIAUS UNIVERSITETAS

PROF. HABIL. DR. *Bronius Maskuliūnas* (filologija / philology),
VILNIAUS UNIVERSITETO ŠIAULIŲ AKADEMIJA

PROF. DR. *Jurgis Pakerys* (filologija / philology),
VILNIAUS UNIVERSITETAS

PROF. HABIL. DR. *Rūta Petrauskaitė* (filologija / philology),
VYTAUTO DIDŽIOJO UNIVERSITETAS, KAUNAS

HABIL. DR. *Christiane Schiller* (kalbotyra / linguistics),
HUMBOLDT-UNIVERSITÄT ZU BERLIN

AKAD. DR. *Darius Staliūnas* (istorija / history),
LIETUVOS ISTORIJOS INSTITUTAS, VILNIUS

DR. *Mindaugas Šinkūnas* (kalbotyra / linguistics),
LIETUVIŲ KALBOS INSTITUTAS, VILNIUS

DR. *Aurelija Tamošiūnaitė* (filologija / philology),
JOHANNES GUTENBERG-UNIVERSITÄT MAINZ

PROF. HABIL. DR. *Pēteris Vanags* (kalbotyra / linguistics),
LATVIJAS UNIVERSITĀTE, RĪGA,
STOCKHOLMS UNIVERSITET

DR. *Jurgita Venckienė* (filologija / philology),
LIETUVIŲ KALBOS INSTITUTAS, VILNIUS

PROF. HABIL. DR. *Wiesław Wydra* (filologija / philology,
knygos istorija / book history),
UNIwersytet Adama Mickiewicza, POZNAŃ

Turiny (Contents)

Straipsniai (Articles)

Birutė Triškaitė

Prūsijos Lietuvos kunigų 1660 m. vasario 26 d. laiškas
dėl Danieliaus Kleino giesmyno ○ 9

Birutė Kabašinskaitė

Dar kartą apie *Mišiolo* (1501) glosas ○ 33

Ona Aleknavičienė

Jono Bretkūno *Postilė* (1591) Lietuvos nacionalinėje
Martyno Mažvydo bibliotekoje (2024) ○ 51

Markus Falk, Felix Thies

Die christlichen Grundgebete im Altlitauischen II. Das *Apostolische Credo* ○ 75

Wolfgang Hock, Henrik Hornecker

Schiffsbautermini aus der Handschrift
von Chylińskis *NOVUM TESTAMENTUM* ○ 137

Giedrius Subačius

Simono Daukanto bendradarbiavimo su Mikalojumi Akelaičiu rankraščiai
(1858–1859, 1860–1864) ○ 169

Veronika Girininkaitė

Mykolo Miežinio žodyno rankraštis Vilniaus universiteto bibliotekoje ○ 235

Jurgita Venckienė

Gramatyka Litewska początkowa (1902): santykis su ankstesniais
Juliaus Šykopo lietuvių kalbos gramatikos leidimais ○ 253

Reda Griškaitė

Turovo evangelijos leidėjas Piotras Hildebrantas (1865–1871) ○ 275

Olga Mastianica

Tautinių bendruomenių žiniasklaidos poreikių legalizavimas Vilniuje
1903–1905 m.: lūkesčiai ir galimybės ○ 363

Recenzijos (Reviews)

Jūratė Kiaupienė

Recenzuojama: Kęstutis Gudmantas (par.),
Lietuvos ir Žemaičių Didžiosios Kunigaikštystės metraštis,
monografinis tyrimas ir kritinis leidimas, 2024 ○ 393

Regina Koženiauskienė

Recenzuojama: Asta Vaškelienė,
Palemono miestui ir pasauliui. XVIII amžiaus Lietuvos lotyniškoji proginė literatūra,
monografija, 2024 ○ 397

Vasilijus Safronovas

Recenzuojama: Žavinta Sidabraitė, Birutė Triškaitė,
Lituanistinio sąjūdžio XVIII amžiaus Prūsijoje atodangos 1.
Vienos šeimos istorija: Mielckes vs. Milkai, monografija, 2022;
Birutė Triškaitė, Žavinta Sidabraitė (par.),
Lituanistinio sąjūdžio XVIII amžiaus Prūsijoje atodangos 2.
Dokumentinis Milkų šeimos palikimas = Die Hintergründe
der lituanistischen Bewegung im 18. Jahrhundert in Preußen 2.
Das dokumentarische Erbe der Familie Mielcke, 2019 ○ 403

Juozapas Paškauskas

Recenzuojama: Jolita Mulevičiūtė,
Regos politika. Lietuva Rusijos imperijoje, 2024 ○ 409

Viktorija Šeina

Recenzuojama: Dangiras Mačiulis, Darius Staliūnas,
Kražių skerdynės 1893 m. lapkričio 10 d., 2022 ○ 413

Roma Bončkutė

Recenzuojama: Regina Venckutė (sud., red.),
Pirmiausia aš buvau mokytojas...: Jonas Balkevičius, 2024 ○ 421

Diskusijos, apžvalgos, pastabos (Discussions, Surveys, Notes)

Kotryna Rekašiūtė

Mokslinis seminaras *Danieliaus Kleino lietuvių kalbos gramatikos:*
XVII–XIX a. kūrėjų dialogas ir lingvistinių idėjų slinkty ○ 431

Simon Fries, Henrik Hornecker, Simon Moll

Conference Report: *Zeitenwende im Baltikum und in der Baltistik*
(Turning Times in the Baltics and in Baltic Studies) ○ 437

Regina Koženiauskienė
Vilniaus universitetas

Recenzuojama:

Asta Vaškeliėnė,
*Palemono miestui ir pasauliui. XVIII amžiaus
Lietuvos lotyniškoji proginė literatūra*

Monografija

Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas,
2024, 256 p. ISBN 978-609-425-230-3

Paėmus į rankas ką tik išėjusią dr. Astos Vaškeliėnės studiją serijoje *Senoji Lietuvos literatūra*, pirmiausia dėmesį patraukė jos pavadinimas *Palemono miestui ir pasauliui* dėl asociacijų su iškilminga progine popiežiaus kalba *urbi et orbi*. O sudominimas, gebėjimas mokslinėje literatūroje nenuobodžiai kalbėti, net patraukti, – *rara avis*, netikėtas dalykas, kurį autorė sugeba išlaikyti iki studijos pabaigos. Pasirodo, antraštė pasirinkta pagal XVIII a. proginį sveikinimą, rastą 160 (!) leidinių: *Felix auspiciūm publicae felicitatis ex auspiciatissimo in palatinatum ingressu [...] Caroli Radziwiłł, palatini Vilnensis, equitis aquilae albae urbi et orbi Palaemonico publica gratulatione praemonstratum a [...] Societate Jesu provinciae Litvaniae, Vilnae: Typ. S. R. M. Acad. S. I., 1763* (paryškinta – R. K.). Studijos antraštė išmoningai talpina monografijos sumanymą ir atskleidžia jos pavadinimo pasirinkimą. Pati autorė pavadinimo nekommentuoja, o pasitiki suintriguotu skaitytoju, leidžia pačiam susivokti, kad ši antraštė aprėpia ir XVIII a. Lietuvos lotyniškąją proginę literatūrą, ir lotyniškai raštijai tinkančią romėnišką lietuvių kilmę iš Palemono, ir proginį paskyrimą konkrečiam dedikatui – Vilniaus vaivada Karoliui Radvilai. Tokių konkrečių dedikatų knygoje – dešimčių dešimtys. O jiems skirti autorių tekstai, kuriuos galima vadinti *Gratulatio*, arba *oratio panegirica*, plačiąja prasme, priklauso proginėms sveikinamosioms kalboms ir yra neatskiriamai susijusios su retorikos mokslo teorija ir praktika. Retorikos ir poetikos bei proginės kūrybos ryšys, kaip rodo šis darbas, neabejotinai tvirtas.

Autorė, įžangoje supažindinusi su tyrimo objektu ir aprėptimi, pirmoje, teorinėje, dalyje aptaria proginės literatūros žanrų definicijas, o antroje – žanrinių tradicijų raišką XVIII a. retorikose ir poetikose.

Kadangi autorė pasirinko genologinį (kitais tariant, žanrinį) tyrimo aspektą, gali kilti klausimas, kodėl tyrimo objektu pasirinktas ir sveikinimas, nes jis „savarankiško“ žanro nereprezentuoja. Atsakymas, regis, įtikinamai suponuojamas pačios autorės: sveikinimai (retorikoje tai atitiktų, galima sakyti, sinoniminį *gratulationes, salutationes, laudationes* apibrėžimą) sudaro gausų ir įvairialypį XVIII a. proginės kūrybos pluoštą, jie artimiausi panegirikai (poetikose šią grupę atitiktų definicija *laudes*), taip pat juos galima traktuoti kaip tarpžanrinius kūrinius, išskiriant į atskirą grupę. Mat aptardama ir taip gana platus, netgi sunkiai aprėpiamą leidinių skaičių, autorė rado nemažą pavyzdžių, kurie savo tematika yra sveikinimai, nors žanrinė teksto priklausomybė nenurodyta.

Antra vertus, kartais įvairiomis progomis rašytų tekstų žanras nurodytas kartu su dedikato pareigomis, titulais, rafinuotomis formuluotėmis, detaliomis barokinėmis herbo alegorijomis, daugybe Antikos ir Biblijos *locus communis* – topų ir aliuzijų, įmantrių specifinių raktinių žodžių ir pasakymų. Tačiau kiekvienas žanras turi savo apibrėžtis ir, kaip *conditio sine qua non*, jis turi atitikti tam tikrus reikalavimus, jeigu neatitinka – jis netenka funkcijos. Tipišką tokio neatitikimo pavyzdį galima perskaityti iliustracijoje (p. 136), kurioje dedikacija pavadinta ode. XVIII a. antroje pusėje nuo Baroko estetikos vis labiau kryptant Apšvietos epochos kultūrinių ir literatūrinių nuostatų link, į įmantriai perdėtą besaikį panegirinių eiliavimą pradėta žiūrėti negatyviai, netgi paniekinamai. Štai kaip Francišekas Ksaveras Dmochovskis (1762–1808) savo *Eiliavimo mene* atkreipė dėmesį į odės žanro specifikos ignoravimą:

Ar galima pagirti rašliavą niekingą,
Kur nieko nematai – tik žodžiai – vardas odės,
Išties išdžiūvę vaisiai išdžiovintų protų¹.

Į atmintį įstrigo monografijoje cituojami paties ryškiausio Apšvietos epochos literatūros stiliaus mokovo ir žanrų žinovo Vilniaus universiteto retorikos ir poetikos profesoriaus Filipo Neriūšo Golianskio (1753–1824) žodžiai: „kaip ne kiekvienas eilėraštis yra poezija, taip ne viskas, kas vadinama ode, iš tiesų yra odė“ (citata p. 47). Veikale *Apie iškalbą ir poeziją*, išėjusiame lenkų kalba 1786 m. Varšuvoje, po to kelis kartus dėl populiarumo pakartoto (trečias leidimas jau siekia XIX a. pradžią – išleis-

¹ Versta iš originalo, publikuoto recenzuojamoje knygoje.

tas 1808 m. Vilniuje), Golianskis, remdamasis mėgstamo Renesanso dainiaus Jano Kochanovskio (1530–1584) išskirtinio lyrinio žanro odžių pavyzdžiais, kelia aukštus reikalavimus odei. Pirmiausia akcentuoja jai būdingą veržlumą:

Odė turi karštai ir audringai išreikšti širdies jaudulį, [šie kūriniai] privalo būti kupini nepaprastos jėgos, primenančios greitai kylantį potvynių vandenį arba ugnį, vis stipriau dėl vėjo įsiplieskiančią. Susižavėjimas, džiaugsmas, liūdesys, dėkingumas, garbinimas – visa tai turi būti stipriai išreikšta (p. 47).

Betgi Dmochovskis šmaikštaudamas pasijuokia iš saiko jausmą praradusių negabių eiliuotojų: „Ką sau leidžia Kochanovskis [...] / Nuo to skaitant Potockį, ima skaudėti ausis“ (p. 53).

XVIII a. Lietuvos lotyniškoje proginėje literatūroje, be garbinimo ir besiliejančių auksinių pagyrų potvynio, nieko panašaus į odę nerado ir knygos autorė. Šis žanras apskritai nebuvo populiarus. Iš 160 vienetų *de visu* peržiūrėtų leidinių autorei pavyko rasti tik 4 odėmis pavadintus kūrinius.

Aiškiai matyti, kad maždaug nuo XVIII a. vidurio barokinės poetikos įvaizdžių, vadinamųjų „triumfo arkų“, po truputį mažėja, džiūgavimų, padėkų, plojimų srautas šiek tiek rimsta, stilistika tampa nuosaikesnė, minties raiška skaidresnė.

Visa tai, regis, tik į gera, tačiau pasikeitė, netgi nuskurdo epigramų žanras, taip klestėjęs ankstesniais amžiais. Kaip rašo autorė, nebepavyksta sukurti minties ir žodžių žaismu stebinančių būtinų konceptų, o epigrama tampa „panegiriniu eilėraščiu, glorifikuojančiu dedikatą ir dokumentuojančiu to meto aktualijas“ (p. 212). Taip atsitiko todėl, kad ji neteko būtinųjų požymių: trumpumo (*brevitas*), aštrumo (*acumen*) ir šmaikštumo (*argutia*). Eiliuotas epigramas išstumiantys sveikinimai, panegirikos, paskyrimai buvo ilgi ir neatitiko būtiną epigramos sando: bent jau teoriniuose veikaluose epigrama negali būti trumpesnė negu dviejų eilučių, populiariausi vadinamieji distichai ir ketureiliai, ir ne ilgesnė negu dešimt eilučių. Epigramos neteko ir aštrumo, o pamiršęs išmintį, kurios labiausiai reikia epigramai, vien „žaisdamas žodžiais gauni tik apgaulingą grožį“ (p. 53).

Autorė atskirai aptaria epitalamijų ir himenajų žanrą – vestuvių ir jaunųjų šlovimo giesmes ir proza pasakytas kalbas, pažymėjusi, kad nei Golianskio, nei jo sekėjo Dmochovskio teoriniuose darbuose šis žanras apskritai neminimas.

Paminėtinas ir gana dažnas aptariamuose leidiniuose epitafijų, elegijų žanras – laidotuvėms parašytos eilės. Kaip *locus communis* dar iš Kochanovskio trenų ir epitafijų kartojama mintis, kai mirusiajam suteikiamas žodis, skirtas liūdintiems ir raudantiems artimiesiems: „nugyvenk ir manąjį laiką, kurį aš galėjau gyventi“ (p. 194). Palyginkime su Kochanovskio *Epitafija vaikeliiui*:

Neverk tu dėl manęs, tėveli mielas,
Mane skaistumas lig dangaus iškėlė.
Tebus tau metų tiek ilgų pridėta,
Kiek man išplėšusi mirtis kaulėta².

Plečiant klausytojų ar skaitytojų auditoriją, šalia lotyniškų (jau ne visiems suprantamų) vis daugiau atsiranda lenkiškų tekstų. Įdomi detalė, kurią pastebėjo autorė: nors prie dvikalbio teksto parašyta „toż samo po polsku“, vis dėlto lenkiškasis skiriasi nuo lotyniškojo turinio paprastumu ir stilistika.

Įdomu pastebėti (nors tai ne autorės tyrimo objektas, jis ir taip labai platus, o aprėptis didžiulė), kad lygiai tos pačios slinktytys pastebimos ir lietuviškose XVIII a. LDK knygose. Matyti, kaip puošnūs eiliuoti lotyniški proginiai tekstai – odės, epigramos, epitalamijai, net sonetai ir t. t. – kaip atgyvenę pamažu traukiasi, tampa nebeaktualūs, užleisdami vietą prozos tekstams, lenkų kalbai, o itin retais atvejais, mums tai svarbu pažymėti, ir lietuvių kalbai, aišku, ne lotyniškuose leidiniuose, bet lietuviškuose, kuriuose proginiai tekstai dažnai kuriami dviem kalbomis: lotynų ir lenkų (LDK), lotynų ir vokiečių (Prūsijos Lietuvoje). Pasirodo ir vienas kitas lietuviškas, tarkim, Adomo Frydricho Šimelpenigio (1699–1763), Papelkių klebono, parašiusio nemažą proginės poezijos pavyzdžių, žaismingų ir sklandžių epigramų, eiliuotų laiškų, epitalamijų. Garsi Šimelpenigio eiliuota panegirika Biblijos antrajam leidimui (1755), kurioje jis apžvelgia visą lietuvių raštijos istoriją nuo Martyno Mažvydo *Katekizmo* iki visos Biblijos išleidimo, už kurį parengėjui vyskupui Jonui Jokūbui Kvantui (1686–1772) „bus paminklas jo garbės, kol tikt Lietuva stovės“³.

Tiek lotyniški, tiek lietuviški XVIII a. proginiai tekstai meniniu išmoningumu, tų pačių žanrų įvairove, artificiozinėmis literatūros formomis ne iš karto, o pamažu nusileido XVII a. leidiniams, stilistika tapo paprastesnė, mintis lakesnė ir lengvesnė, santūresnė, neapkarstyta perlų girliandomis, krištolų ir deimantų dekoracijomis. Nors vienas kitas tekstas, pavyzdžiui, anoniminio *Pėdelio miros* (ši maldų knyga išėjo Vilniuje 1750 m.) lietuviškas paskyrimas, dedikuotas Žemaičių vyskupui „Ing ženklus seniai šlovingų namų Tiškevičių“, nestokoja įprasto *locus communis* – perdėto XVI–XVII a. didikų herbams skirto šlovinimo tonu:

Namai tie danguj buvo, kur saulė tekėjo,
Dėl to mėnuo su žvaigžde čia būti norėjo...

2 Kochanovskis 2023, 83.

3 Šimelpenigio tekstas cituojamas iš: Kože-
niauskienė 1990, 530.

Tik būtina paminėti, kad tai paskutinės tokiōs stilistikos XVIII a. LDK lietuviškų knygų panegirinės eilės. Jos čia paminėtos dėl kelių priežasčių: pirmiausia, kad įsigalėjusi puošni proginų tekstų stilistika ilgai laikėsi nusistovėjusios tradicinės raiškos. Kita vertus, jos rodo didesnę dėmesį lietuvių kalbai, autorės žodžiais, „mažėjantį lotyniškųjų tekstų funkcionalumą, bepradedančią išsikvėpti lotyniškosios kultūros gyvastį“ (p. 136).

Iki šiol turėjome mokslinių darbų tik iš XVI–XVII a. proginės lotyniškosios LDK literatūros, o Vaškeliėnės monografija, nuosekliai tęsianti tuos darbus, – pirmas solidus ir nuodugnus XVIII a. tyrimas, pareikalavęs, kaip ir kiti serijos *Senoji Lietuvos literatūra* tyrimai, precizijos, erudicijos ir kompetencijos, antikinės literatūros išmanymo, lotynų ir lenkų kalbų mokovės pastangų. Originalus jos tyrimas papildo senosios Lietuvos literatūros darbus visiškai nauja medžiaga, stebinančiai gausiais, detaliais ir informatyviais moksliniais komentarais išnašose. Autorė pirmoji nepabūgo imtis to, kas glūdėjo tamsoje, paneigė anachronišką, stereotipišką amžiaus vertinimą kaip nuobodų, tarsi kokią *terram incognitam*, kurios dirvonų niekas ligi šiol nejudino dėl menko jos žinomumo. Autorė, užpildžiusi spragą, iš esmės paneigė šį mitą, sujungusi praeities ir to meto retorikos bei poetikos tyrinėjimus, parodžiusi XVIII a. Palemono kraštą, neįtikėtinai turtingą lotyniškų leidinių, pratęsusį tų pačių žanrų tyrimų tradicijas, pasirėmusi Antikos autorių ir žymiausių Renesanso bei Baroko teoretikų darbus. Tai, kad keitėsi proginų tekstų turinys, jų stilistika, barokinis puošnumas, metrika, struktūra, antraščių ir kūrinių ilgis, rodo, kad lotyniškų Lietuvos knygų autoriai koja kojon žengė su įsigalinčiomis bendromis Apšvietos epochos tendencijomis ir žanrų modifikacijomis visoje Europoje.

Svarbu pabrėžti, kad Vaškeliėnė pirmėivės pavyzdžiu nubrėžė gaires ir kitiems tyrėjams imtis įvairių XVIII a. lotyniškų knygų žanrų, nes, jos žodžiais, dar laukia poezijos, prozos, dramų, istorinio, religinio, filosofinio, hagiografinio ir biografinio turinio tekstų, tezių, pamokslų, kalendorių, periodikos, vadovėlių, laiškų, visuomeninio, politinio, dar galima pridėti – religinio, pobūdžio oratorių kalbų (viską būtų sunku išvardyti) tyrimai. Autorė pripažįsta, kad nemaža žanrų dėl didelės apimties liko monografijos užribyje ir kad ji tikisi prie kai kurių grįžti ateityje. Dar laukia bukolika, arba idilė, laukia elogija, XVII–XVIII a. ypač išpopuliarėjusi literatūros forma, įvairūs tarpžanriniai kūriniai. Belieka palinkėti autorei ir jos mokiniams bei sekėjams daugiau tokių darbų, nors iš tiesų tokio pobūdžio studijų daug nebūna – tai, galima sakyti, viso gyvenimo darbas.

Pabaigai dar paminėtinas svarus dailininko Roko Gelažiaus ir maketuotojos Gražinos Kazlauskienės įnašas, viršeliui parinktas itin tinkamas vario raižinys iš lotyniško leidinio su aiškiai matomu raktiniu žodžiu *laudatio* ir Palemono Lietuvą reprezen-

tuojančiu Vyčio ženklu. Knygą praturtina ir kitos iliustracijos, pačios autorės kruopščiai surinktos iš įvairiausių bibliotekų. Jos leidžia skaitytojui iš visų pusių pamatyti ir tarsi pačiupinėti tvirtai išsilaikiusią senovinę amalgamą, gyvą, įvairiažanrį XVIII a. proginių tekstų vaizdinį.

Literatūra:

KOCHANOVSKIS, JANAS, 2023: *Fraszki = Niekai*, sudarė, vertė ir parengė Regina Koženiauskienė, Vilnius: Lietuvių literatūros ir tautosakos institutas.

KOŽENIAUSKIENĖ, REGINA, 1990: *XVI–XVIII amžiaus prakalbos ir dedikacijos*, Vilnius: Mokslas.

REGINA KOŽENIAUSKIENĖ

Gauta 2024 m. liepos 29 d.

Lietuvių kalbos katedra

Vilniaus universitetas

Universiteto g. 3

LT-01513 Vilnius, Lietuva

el. p.: Regina.Kozeniauskienė@flf.vu.lt